

Sygn. akt. II K 758/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. M. G.

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 5 grudnia 2017 r., 26 lutego 2018 r., 17 kwietnia 2018 r. oraz 8 czerwca 2018 r.

sprawy karnej

1. R. M.

urodz. (...) w G., syna Z. i D. z d. M., obywatelstwa polskiego, nie karanego sędownie, pesel (...), zam. G., ul. (...)

oskarżonego o to, że:

W dniu 03 lipca 2017 roku około godziny 23:15 w G. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza policji sierż. Ł. P. z K. Miejskiej w G. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji, poprzez uderzenie go dłonią w twarz oraz kopanie po nogach, **tj. o czyn z art. 222 § 1 kk**

oraz sprawy karnej

2. A. Z.

urodz. (...) w G., córka G. i M. z d. J., obywatelstwa polskiego, nie karanej sędownie, pesel (...), zam. (...)-(...) G. ul. (...)

oskarżonej o to, że:

W dniu 03 lipca 2017 roku około godziny 23:15 w G. przy ul. (...) w mieszkaniu numer (...) naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariusza policji Ł. P. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych w trakcie przeprowadzanej interwencji, poprzez uderzenie otwartą ręką w twarz i szarpanie za mundur

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk

o r z e k a:

1. Oskarżonego **R. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 222 § 1 kk i za to na podstawie art. 222 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w wymiarze miesięcznym,
2. Przyjmując, że oskarżona **A. Z.** swoim zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia wyczerpała znamiona występku z art. 222 § 1 kk oraz przyjmując, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonej nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

3. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej **A. Z.** świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 100 zł (sto złotych),
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. M. z urzędu w toku postępowania przed sądem,
5. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 756 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) + 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. Z. z urzędu w toku postępowania przed sądem,
6. Zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. pisemne uzasadnienie wyroku zostało złożone tylko w zakresie rozstrzygnięć zawartych w wyroku w zakresie oskarżonego R. M.)

W dniu 3 lipca 2017 r. ok. godziny 22:55 w G. w kamienicy przy ulicy (...) funkcjonariusze policji Komendy Miejskiej Policji w G. mieli zamiar przeprowadzić interwencje ze zgłoszenia A. Z., która podawała, że ma miejsce awantura z konkubentem. Na miejscu funkcjonariuszom policji A. Z. podała, że jej partner jest pod wpływem alkoholu, jest agresywny i wyszarpał jej 4-miesięczne dziecko.

dowód: zeznania świadka Ł. P. (k. 5v.)

Około godziny 23:15 funkcjonariusze policji weszli do mieszkania przy ulicy (...), gdzie w jednym z pokoi zobaczyli R. M. trzymającego dziecko na rękach. Na polecenie funkcjonariuszy policji mężczyzna oddał dziecko matce. Funkcjonariusze policji zażądali od mężczyzny podania danych osobowych, ale ten odmówił. R. M. powiedział, że „z psami nie gada”, po czym chciał opuścić pokój i zaczął wymachiwać rękoma. Po pouczeniu, że wobec niego mogą zostać użyte środki przymusu bezpośredniego R. M. uderzył funkcjonariusza policji Ł. P. dłonią w twarz. Policjanci w reakcji na to użyli wobec mężczyzny technik obezwładniania. R. M. zaczął kopać Ł. P.. W reakcji na jego zachowanie policjanci użyli wobec mężczyzny gazu pieprzowego, ale mimo tego R. M. ponownie kopnął policjanta w nogę. Drugi z funkcjonariuszy użył wobec tego mężczyzny pałki służbowej, w następstwie czego mężczyzna został obezwładniony. Pozwoliło to na założenie mu kajdanek na ręce trzymany z tyłu.

dowód: zeznania świadka Ł. P. (k. 5v.), notatka urzędowa (k. 9-10), zeznania świadka M. Z. (k. 7v.-8)

R. M. był w przeszłości nie karany za przestępstwa.

dowód: zapytanie o karalność (k. 127)

Oskarżony **R. M.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 20, k. 92), zaprzeczając, aby uderzył policjanta w trakcie interwencji. Wsparciem dla wyjaśnień oskarżonego nie były wyjaśnienia współoskarżonej **A. Z.** (k. 91v.-92, k. 24v.-25), gdyż nie była ona w pełnym zakresie obserwatorem przebiegu zdarzeń mających miejsce w pokoju w lokalu przy ulicy (...), a nadto była ona partnerką oskarżonego i z tej racji miała osobisty powód, aby swymi wyjaśnieniami nie obciążać jego osoby. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż były one sprzeczne z zeznaniami świadka **Ł. P.** (k. 4-5v., k. 92v.-93). Zeznania świadka znajdują wsparcie w notatce służbowej sporządzonej następnego dnia po zdarzeniu (k. 9-10). Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie dał wiarę temu dokumentowi, a także innym dokumentom zgromadzonym w sprawie, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron postępowania, ani też Sąd z urzędu nie zakwestionował. Zeznania świadka należy uznać za wiarygodne również z tego względu, że były kategoryczne i konsekwentne, a ewentualne sprzeczności w zeznaniach złożonych przez świadka w toku

postępowania przygotowawczego oraz sądowego nie były tego rodzaju, aby podważały ich wiarygodność. Zeznania świadka należy uznać również za wiarygodne z tego powodu, że świadek nie przeczył, że w trakcie interwencji, w trakcie szarpaniny użyto wobec oskarżonego gazu jako środka przymusu, a także pałki jako środka przymusu. Wreszcie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawia zaświadczenie lekarskie z dnia 4 lipca 2017 r. (k. 136), z którego treści nie wynika, aby zachodziły dnia 4 lipca 2017 r. przeszkody z powodu stanu zdrowia oskarżonego do jego osadzenia w (...). Wreszcie, wiarygodności zeznań świadka nie podważa zaświadczenie lekarskie z dnia 4 lipca 2017 r. (k. 129), z którego treści wynika, że wprawdzie oskarżony doznał obrażeń okolicy podudzia prawego, które mogły powstać w wyniku zachowania pokrzywdzonego w trakcie interwencji, ale obrażenia te harmonizują z zeznaniami pokrzywdzonego, który potwierdził użycie wobec oskarżonego pałki służbowej w trakcie interwencji z uwagi na jego niestosowanie się do poleceń funkcjonariuszy policji. Zeznania świadka Ł. P. zasługiwały na wiarygodność, gdyż znajdowały wsparcie w zeznaniach świadka **M. Z.** (k. 9v.-10, k. 105v.-106). Zeznania tych świadków nie były identyczne, ale stwierdzone rozbieżności dotyczyły okoliczności drugorzędnych i z tego powodu nie wzbudzały wątpliwości co do wiarygodności zeznań tych świadków. Wiarygodności zeznań tych świadków nie podważały zeznania świadka **D. M.** (k. 104-105) oraz zeznania świadka **M. S.** (k. 40v., k. 138v.), gdyż świadkowie ci nie byli bezpośrednimi obserwatorami zachowania oskarżonego i pokrzywdzonego, wchodząc do pokoju, kiedy oskarżony był już obojętny. Podobnie, a więc jako niepodważające zeznań funkcjonariuszy policji, sąd ocenił dowód z zeznań świadka **M. L.** (k. 55-56, k. 106-107). Zeznania świadka były wewnętrznie sprzeczne, gdyż składając po raz pierwszy zeznania świadek podała, że nie widziała, co się działo w pokoju, gdzie przebywał oskarżony i pokrzywdzony, zaś przed sądem świadek zeznała odmiennie, podając, że z korytarza przez lustro widziała, jak oskarżony był bity pałką. Tłumaczenia świadka w zakresie tej sprzeczności były nieprzekonujące w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz procesowego (k. 106).

R. M. został oskarżony o to, że w dniu 03 lipca 2017 roku około godziny 23:15 w G. przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza policji sierż. Ł. P. z K. Miejskiej w G. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji, poprzez uderzenie go dłonią w twarz oraz kopanie po nogach, **tj. o czyn z art. 222 § 1 kk**

Oskarżony **R. M.** w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał z zeznań świadka **Ł. P.**, świadka **M. Z.**, którym Sąd dał wiarę. Na podstawie tych dowodów sąd przyjął, że pokrzywdzony w dniu zdarzenia podejmował czynności służbowe, w trakcie których oskarżony naruszył jego nietykalność cielesną poprzez uderzenie go dłonią w twarz oraz kopanie po nogach. Z tych względów Sąd uznał, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 222 § 1 k.k. Zdaniem Sądu nie było jakichkolwiek podstaw faktycznych do rozważenia zastosowania w tej sprawie podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary, czy odstąpienia od wymierzenia kary, gdyż z ustaleń faktycznych nie wynikały podstawy do przyjęcia, że funkcjonariusze policji swym niewłaściwym zachowaniem wywołali zachowanie oskarżonego.

Występek przewidziany w art. 222 § 1 k.k. jest zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat 3. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował okoliczność, że w czasie zdarzenia był on pod wpływem alkoholu (k. 16). Sąd na niekorzyść oskarżonego wziął pod uwagę, że zadał pokrzywdzonemu uderzenie nie tylko w twarz, ale i kopał go po nogach. W ramach oceny zachowania oskarżonego z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności kary do stopnia winy sprawcy Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował nagły zamiar, z jakim oskarżony popełnił ten czyn, niejako pod wpływem impulsu. Sąd na niekorzyść oskarżonego wziął pod uwagę, że to jego zachowanie, w odróżnieniu od oskarżonej A. Z., było przyczyną wezwania patrolu policji. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na korzyść oskarżonego Sąd potraktował uprzednią jego niekaralność za przestępstwa. Sąd na korzyść oskarżonego nie potraktował natomiast użycia wobec niego w trakcie interwencji środków przymusu bezpośredniego przez funkcjonariuszy policji, gdyż to właśnie zachowanie bezprawne oskarżonego spowodowało konieczność użycia tych środków.

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 222 § 1 k.k. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, który należy ocenić jako stosunkowo znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za dość znaczny. Sąd wymierzając karę ograniczenia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia niekaralność oskarżonego za przestępstwa przemawiała za tym, że wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności w tej sprawie pozwoli na uświadomienie mu naganności jego zachowania. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za wystarczające należy uznać wymierzenie mu kary ograniczenia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, a także społeczności, w której znajduje się oskarżony, że stosowanie przemocy fizycznej wobec funkcjonariusza policji spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

Zdaniem Sądu wyrok wydany wobec oskarżonego jest wewnętrznie spójny z wyrokiem wydanym wobec oskarżonej A. Z., gdyż jej zachowanie nie było przyczyną wezwania patrolu policji, a nadto w mniejszym stopniu naruszyła ona nietykalność cielesną funkcjonariusza policji w trakcie interwencji.

W punkcie 4-tym wyroku na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3, § 4 ust. 1, ust. 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714) orzeczono o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. M. T. kwotę 756 zł + 23% podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 6-tym wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, zwolnił także go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania w części go obciążającej, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony ma na utrzymaniu małoletniego syna (k. 19v.).